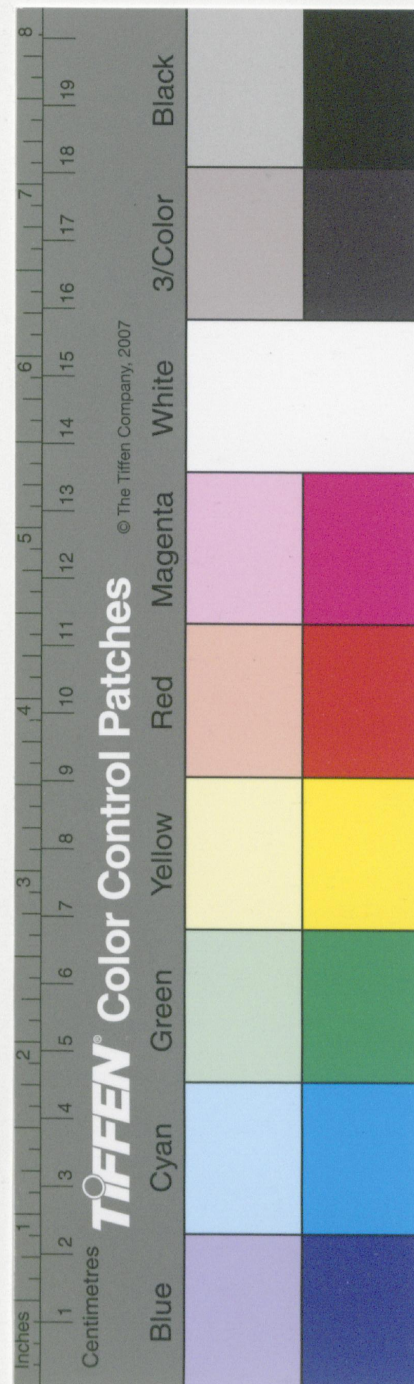

28 Fingal (Ther. Sköld)

En son i skuggade dalen käll vid den welkande strand
 bodde, befrädd från kval en Fingal, en kende så öm.

79a

2. Från son en händande stjärna,
 skön som en gud i en dröm
 och torn en oskuldens tårna,
 som själens glädjen så öm.
3. ~~...~~
4. ~~...~~ } Bortglömt är
 meddelaren
- Blommanas doftande ånga
 och fåglarnas himmeliska röst
5. Voro de enda som hade
 min i hans sorgfria bröst
 och i sin oskuld han sade:
 Himlen vill Fingal så väl.
6. Nitton år ensam han bodde
 nöjd i sin fildfulla dal
 drömmande salig sig tädde
 bo uti ånglarnas sal.
7. Han såg där en morgon vid stranden

- 80
- en kärna, som by där en bad,
 skön som en ängel i chörmän
 som själas glädjen se öra.
8. Fingel gick ned till den sköna,
 fattade om hennes hand
 och drog henne ned i det gröna,
 till vid den svalande strand.
9. Skönaste flickan, han sade,
 vore haven för dig till mig?
 För dig till Fingel den glada,
 som aldrig skall skiljas från dig.
10. Rodnande varade flickan:
 jag kan ej bliva hos dig,
 jag är ej någon kändis,
 och Fingel kan aldrig få mig.
11. Kärnen vrot kärnen de glädde.
 Fingel gav flickan en kyss
 Vred gud en hastigt sig tvängde
 och ensam stod Fingel som rymt.
12. Han raser och tar på sin galen
 bögen och modigt den för.
 Han spår men den, skjuter och faller.
 Han blickar mot himlen och dör.

V. E. V. Wefman.

